

El club dels poetes vius

En el suplement d'aquesta setmana, al costat dels temes d'actualitat, el veterà poeta Jesús Lizano s'acomiada del seu vell amic Jaume Sisterna, que va morir dijous 14 i que va ser incinerat en una cerimònia íntima al tanatori de l'Hospitalet de Llobregat aquest dimarts. Algunes notícies aparegudes erròniament van oferir informacions confuses sobre el destí del vell poeta, fins i tot el conseller Ferran Mascarell va oferir el seu suport perquè no es convertís en un cas lamentable com el de Miquel Bauçà o el d'Eudald Puig. Per sort, els familiars de Sisterna van actuar amb celeritat i un grup de poetes li hem pogut fer un petit homenatge al bar Horiginal (foto), un dels temples de la poesia en viu, la que més interessava Sisterna, bregat en el teatre dels anys cinquanta i un dels poetes que llegia en públic quan el recitals eren testimonials. Són aspectes dolorosos per als amics, però ho és més la indigència en què viu la nostra cultura, no per la crisi actual sinó pel model anticultural subvencionador que es va instaurar.

Tot, però, no són notícies pessimistes sinó que també en tenim de satisfactòries, com les que ens ofereixen segells com el jove Males Herbes, que acaba de publicar en català la primera novel·la del prestigiós novel·lista nord-americà Jonathan Lethem, un dels cervells de la narrativa americana al costat dels Foster Wallace, Franzen, Palahniuk, Eugenides, Chabon i Moody, entre altres. Les nostres editorials els han traduït en versions solvents i l'entrevista a Lethem és llaminera i pot induir a la lectura. El segell valencià Bromera també havia publicat un altre dels títols importants de l'escriptor de Brooklyn.

Tornant a la poesia, també estem contents de l'article que ens ofereix l'activista Albert Tugues sobre *El mur de Planck*, de Josep Anton Soldevila, llibre guardonat amb el premi Vicent Andrés Estellés de poesia en els Premis Octubre del 2012. Són potser llibres que passen desapercebuts, però que enriqueixen el teixit cultural del país des del seu aspecte més subtil, el de la sensibilitat i el de la llengua. En volem més. *

R

Resulta dolorosa la indigència en què ha viscut la nostra cultura a causa dels models que es van instaurar

MOTACIONS MÀRIUS SERRA

Endimari?

A Sant Pere de Ribes trobo viu el terme *endimari*. No m'és estrany, perquè mon àvia vilanovina (geltruneca, de fet) m'ho deia sovint. També per Sitges és encara habitual que una persona gran, en referir-se a un vailet que enreda tant com pot, l'anomeni *endimari*. A l'Alcover-Moll ho trobem definit com "Persona o cosa inútil o que fa nosa" i localitzat a Barcelona, el Penedès i el Camp de Tarragona. L'exemple adjunt permet deduir que potser també ho podríem aplicar a un animal domèstic: "Fuig d'aquí, endimari!" De fet, *endimari* seria una bona alternativa per anomenar tots aquests gossets que llueixen el nom de trasto, que és la vulgarització de l'antic trast (banc de remer). Tanta fortuna han fet els trastos que del "tirar-se els trastos pel cap" amb què definíem les bara-

lles hem passat al seductor "tirar els trastos a algú". D'altres equivalents sons dels trastos, entesos com a objectes inútils o mobles vells, són les andròmines, els anderris o els etzigoris. De l'andròmina, potser l'alternativa més viva al trasto, s'especula que pot ser una deformació de la protagonista d'una història mitològica grega (Andròmeda) que quedés associada als embolics. Els anderris, vius al Ripollès, designaven els clemàstecs de les llars de foc abans d'ampliar el seu sentit a tots els trastos inútils. L'Alcover-Moll en recull la grafia *enderris*. Quan l'Òscar Dalmau ens el va dictar al cinquè nivell de l'edició especial del *Gran Gran Dictat*, on vaig participar, vaig triar la grafia que figura al DIEC. Finalment l'etzibori (o etzigori) és una variant de trasto que encara és viva a la Garrotxa. *

ELSENYORRUC GUILLEM CIFRÉ

